

Πραγματεύσασθε έως ἔσχατος (Λουκ. 16, 13).

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

... Δραστηριώτερον ἄλλο μέσον εἰς φανερώσιν τῆς ἀληθείας παρὰ τὴν τυπογραφίαν νὰ ἐπινοηθῇ ἦτον ἀδύνατον. (Κοραῖς «Συνία ἱερ.» σελ. 137)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙΑ

Ἐσωτερικῶς φρ. 6
Ἐξωτερικῶς φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσιεύσασθαι ἔγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ἩΘΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ: 1-ῃ ΚΑΙ 15-ῃ ΕΚΑΣΤΟΤ ΜΗΝΟΣ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΗΡΩΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ. ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἔλκ. 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . . 15 "
Ἡ γραμμ. . . 0.25 "

Μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνικαί καὶ διδασκαλικαί σύμφοροι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἱεροσολικοῦ, καταχωρίζονται.

Διεύθυνσις: Rédaction de la Revue grecque «Παιδαίσεια» — VARNA (Bulgarie).

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Δ-Ρ Δ. Α. ΓΛΑΝΤΣ,
ΜΑΜΜΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΟΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ,

ἐγκαθίσταται ἀπὸ σήμερον ἐν Βάρνῃ, ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς οδοῦ Πρεσλάσικας (παρὰ τῷ καταστήματι τοῦ κ. Παρόση Γεωργίου) καὶ Ὀχρίδσκας (παρὰ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Γ. Δράκωφ) καὶ θεραπεύει ἀπὸ τὰς 7—9 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ ΔΩΡΕΙΝ

2—3

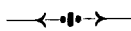
ΠΙΣΩΜΑΤΟΥΧΟΣ διδάσκαλος, γνωρίζων τὴν βουλγαρικὴν, γαλλικὴν καὶ τουρκικὴν, προγymνάζει ἀδύνατους μαθητάς. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν. 2—2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ καρποὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ι. Χριστοῦ.—Αἱ πλῆθει τῆς Τελλχαμάρας.—Ὁ γάμος κατὰ τὸν θεὸν Χριστότομον. (Συνέχεια).—Ὁ ἔρωσ ἐνὸς ἀγγέλου.—Ποικίλα — Ἀγγελία.— Ἀλληλογραφία.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

Υ ΜΟΝΟΝ αἱ ἀρχαῖαι τῶν λαῶν παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ αἱ νεώτεραι τῆς τῶν θρησκευμάτων ἐπιστήμης ἐρευνᾶν κυροῦσι τοῦτο, ὅπερ ἤδη ὁ Πλάτων παρετήρησεν, ὅτι

αἱ πρωταρχικαί ἐν τοῖς ἔθνεσι περὶ Θεοῦ ἔννοιαι καθα-

ρώτεραι εἶναι, ὅτι καθόλου ἐν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις ἀγνόητος ἀσκεῖται ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τελειότερος θρησκευτικὸς βίαις. Ἀλλὰ ταχέως ἐπέργετι ἡ πτώσις καὶ προχωρεῖ βαθμηδὸν ἡ ἀποσύνησις τῶν ἀρχαίων θρησκευμάτων διὰ τὴν ἀκατάσχετον διαλυτικὴν δύναμιν τῆς πλάνης, τῆς ἐγκειμένης ἐν αὐταῖς, ἣτις εἶναι αὕτη, ὅτι τὸν ἀπειρον Θεὸν καταβιβάζουσι καὶ μετὰ τοῦ πεπειραμένου κόσμου συμφύρουσι. Θεοποιεῖται καὶ λατρεύεται ἡ κτίσις, οἱ διάφοροι θεοὶ παριστώσι διάφορα φυσικὰ ὄντα ἢ διάφορους τῆς φύσεως δυνάμεις. Τὰ ἔθνη, ὡς λίαν εὐστόχως χαρακτηρίζει αὐτὰ ὁ ἀπόστολος, «μετέλλεξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευαν τὴν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ῥωμ. α', 25). Καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐγενεστάτου τῆς ἀρχαιότητος λαοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἡ θρησκεία δὲν ἀνυψοῦται ὑπεράνω τῆς κτίσεως καὶ ἡ τῶν ἑλλήνων θρησκεία εἶναι κτισματολατρεία. Ὁ Ἕλληνας ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῦ λατρεύει τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου ἢ μάλλον τὸν ἀνθρώπον τῆς πείρας μετὰ πασῶν αὐτοῦ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ κακιῶν. Οἱ θεοὶ εἶναι ἡ ζωσα προσωποποιήσις τῆς μέθης, τῆς ἀρπαγῆς, τῆς ἀσελγείας, τοῦ δόλου, τῆς ὀμότητος τῆς βρογῆς, πάντων, ὡς λέγει ὁ τῆς ἐλευστικῆς σχολῆς θεμελιωτῆς Ξενοφάνης ὁ Κολοσώμιος, πάντων, ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ φόβος ἐστίν. Διὰ τοῦτο καὶ κατανωσῶν ἐν τοῖς ἔσχατοις μάλιστα πρὸ Χριστοῦ χρόνοις οἱ νοοὶ αὐτῶν ἀπερίγραπτοι ἀκολασίας τόποι καὶ αἱ ἑορταὶ καὶ τελεταὶ βδελυρὰ ὄργια. Κατὰ τὴν ἐπισκιάσασαν τότε τὴν ἀνθρωπότητα μαύρην νύκτα ἀναλαμβάνει ἡ Μοῦσα τοῦ Δουκρητίου τὸ ἀπαίσιον ἔργον νὰ διαλύσῃ πᾶσαν με-

ταῦθ' ὁθεότητος καὶ ἀνθρωπότητος σχέσιν καὶ κοινωνίαν, τὰ ὕλιστικὰ δὲ τοῦ Λουκρητίου διδάγματα, πλατυστῶ- μως ἐπαναλαμβάνόμενα ὑπὸ τῆς τρεφόμενης ἐν τοῖς παρὰ τὸν Παρνασσὸν τέλμασι δοκησιδόρου συμμορίας, τάχιστα γίνονται ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὄγλου καὶ οὕτω πλη- ροῦνται ὁ κόσμος ἀνθρώπων, ὧν θεὸς εἶναι τὰ ἴδια στυ- γερὰ πάθη.

Τῷ ὀρθοσκευτικῷ τῆς ἀνθρωπότητος, βίῳ ἀνάλο- γος εἶναι καὶ ὁ ἠθικὸς καὶ κοινωνικὸς αὐτῆς βίος. Καὶ οὗτος παρουσιάζει ἡμῖν τὸ ἐλευθὸν θέαμα τῆς ὀλονέν προχωρούσης σήψεως καὶ διαλύσεως. Ἡ ὀρθοσκεία, με- ρίσασα τὴν θεότητα εἰς πλῆθος ἀτελῶν καὶ ἀνηθικῶν θεῶν, ἀπέστρεψε τὸ ἠθικὸν ἰδεῶδες, πρὸς ὃ ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος νὰ τείνη, καὶ ἐπομένως, ἀντὶ νὰ ἠθικοποιῇ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς, τοῦνοντίον ἐνέτικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν πολλὴν πονηρίας εὐχέρειαν, διὸ καὶ ὁ σοβαρὸς Πλάτων ἐκδιώκει ἐκ τῆς πολιτείας αὐτοῦ τὸν τῆς Ἑλ- ληρικῆς θεολογίας πατέρα Ὀμηρον, τὸν πλεῖστα φθεγγάμενον θεῶν ἀθεμίστια ἔργα. Ἡ ἠθικὴ δὲ αὐτῆ καὶ κοινωνικὴ τοῦ ἔθνικοῦ κόσμου ἐξαχρείωσις κορυφούται ἰδίως μικρὸν πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Σωτῆ- ρος εἶναι φρικώδεις αἱ τῆς πλημμυρησάσης τότε κη- κίας περιγραφαί, ἃς ποιοῦνται ἡμῖν οἱ σύγχρονοι Πλί- νιος, Τάκιτος, Σουετώνιος. Τὰ δύο τρίτα τῆς κοινωνίας στενάξουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δουλείας, τοῦ φοβεροῦ ἐλείνου ἐν τῷ ἔθνικῷ κόσμῳ θεσμοῦ. ὅστις ἐν τῷ δού- λῳ δὲν ἀναγνωρίζει ὃν πνευματικὸν ἦτοι λογικὸν καὶ ἐλευθέρων, ἀλλὰ θεωρεῖ αὐτὸν πρᾶγμα ὄλως ὑποκειμε- νον τῇ οὐθαιρείᾳ τοῦ δεσπότου, ἄψυχον μηχανὴν παν- τὸς δικαιοῦματος ἐστειρημένην. Τὸ ἀνθρώπινον αἷμα γύ- νεται ποτιμηδὸν ἐν τοῖς ἀμυθιάτροις πρὸς τέρψιν καὶ διασκεδάσιν τῆς ἀγρίας καὶ βαρβάρου τῶν Ῥωμαίων κοινωνίας. Ἡ πολιτεία σφετερίζεται ἀπόλυτον καὶ ἀπε- ρίθριστον δύναμιν ἀπέναντι τῶν ἀτόμων, ἅτινα ἀπλᾶ νομιζόνται τῆς πολιτικῆς ὄργανα, μὴδένα ἔχοντα ἴδιον προορισμὸν καὶ σκοπὸν, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἀτομικὴ συν- εἰδήσις καθίσταται δούλη ἀφῶνος τῆς βίης καὶ τυραν- νίας. Ἡ γυνὴ ἐξουτελιζέται, ὁ γάμος ἀτιμάζεται, τὰ βρέφη ἀστόργως θυσιάζονται, οἱ πάσχοντες καὶ ὀλιβό- μενοι οὐδὲν εὐρίσκουσιν ἄσυλον καὶ καταφύγιον, τὰ ἔ- θνη δὲ ἄνευ κοινοῦ δικαίου συγκρούονται καὶ συν- τρίβονται.

Ἄλλ' ἰδοὺ δόξα Κυρίου περιλάμπει τοὺς ποιμέ- νας τῆς Βηθλεὲμ καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἀντηχοῦ- σιν ἐκ τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου, «Δόξα ἐν ὕψιστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ἄνατολὴ ἐξ ὕψους ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἐπιφάναι τοῖς ἐν σκότει καὶ

σκιᾷ θανάτου καθημένοις, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς, ἰ- ἄσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἀφῆσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστῆλαι τεθραυσμένους ἐν ἀρέσει, κηρύξαι ἐνικαιτὸν Κυρίου δε- κτόν· ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

Τότε ἡ οἰκουμένη τὰς ὕψιστας ἐνωτίζεται· ὀρθο- σκευτικὴς διδασκαλίας καὶ εἰς τὴν ὕψιστην καθοδηγεῖ- ται ἠθικὴν, τότε τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε και- νὰ τὰ πάντα, ὁ ὀρθοσκευτικὸς, ἠθικὸς καὶ κοινωνικὸς τῆς ἀνθρωπότητος βίος.

Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ κηρύσσει τὸν Θεὸν Θεὸν πάντων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐν Χριστῷ Ἰη- σοῦ ἐν εἰσι σῶμα (Γαλ. γ'. 28 καὶ Ἐφεσ. δ' 6) Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ κηρύσσει τὸν Θεὸν πλήρη ἀ- γάπης πατέρα ἡμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὃν καθῆκον ἔ- χομεν ὡς τέκνα νὰ ἀγαπῶμεν ἐξ ὄλης ψυχῆς καὶ καρ- δίας καὶ διανοίας, μηδὲν μηδέποτε παρὰ τὸ ἅγιον Αὐ- τοῦ θέλημα πράττοντες (Α'. Ἰωάν. γ'. 1 καὶ ἔξ. Ῥωμ. γ'. 15—17 καὶ Γαλατ. δ. 6). Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ κηρύσσει τὸν Θεὸν πνεῦμα, διὸ καὶ οἱ προ- σκυνοῦντες ὀφείλουσιν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ νὰ προσ- κυνώσιν Αὐτόν, φρόνημα ἔχοντες πνευματικὸν καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ ἐμβεβαπτισμένον (Ἰωάν. δ'. 24). Τὸ εὐ- αγγέλιον τοῦ Χριστοῦ κηρύσσει τὸν Θεὸν ἀνεξάντη- τον τοῦ ἐλέους πηγὴν, πατέρα τῶν ὀκτιμῶν καὶ Θε- ὸν πάσης παρακλήσεως (Α'. Κορινθ. α'. 3). Ὡς τοι- οῦτος δὲ ὁ Θεὸς προθύμως, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν δι- δασκαλίαν, συγχωρεῖ τοὺς ἁμαρτάνοντας, ὅταν ἐπ' ἀ- γαθῷ ἑαυτῶν εἰλικρινῶς μετανοῶσιν, ἦτοι ἀναγνωρίζω- σι τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν ὡς ἁμαρτίαν, λυπῶνται ἐπ' αὐτῇ καὶ σταθερῶς θέλωσι νὰ μὴ μολύνωσι τοῦ λοι- ποῦ ἑαυτοὺς, καὶ πάλιν ἁμαρτάνοντας. Οὗτοι δὲ, κα- τὰ τὴν αὐτὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, οἱ δι' εἰλι- κρινοῦς μετανοίας καὶ ἀκαδάντου εἰς τὸν Σωτῆρα πί- στως καθαιρόμενοι ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἁγιαζόμε- νοι, γίνονται ἅγια μέλη τῆς ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμελι- ωθείσης ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς κοι- νωνίας δηλαδὴ ἐκείνης τῶν κλητῶν καὶ ἐλεκτῶν τοῦ εὐαγγελίου μαθητῶν, οἵτινες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν βα- σιλέα ἔχουσι τὸν Θεὸν καὶ νόμον τοῦ βίου τὸ θέλη- μα Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν βασιλείαν ταύτην τοῦ Θεοῦ σωρηδὸν προσ- ἔρχονται τὰ ἔθνη, μαθητεύομενα διὰ τοῦ εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Ἐσταυρωμένου ὁποῖαν τότε εἶδεν ὁ κόσμος ἠθικότητα, ὁποῖαν ἀγιότητα! οἱ μαθη- ταὶ τοῦ εὐαγγελίου ἐνοῦνται ἀδελφικῶς, καρδίαν καὶ

ψυχὴν ἔχουσι μίαν (Πρᾶξ δ'. 32), μιμοῦνται ἐν πάσιν Ἐκεῖνον, ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ, ὃς λειδορούμενος οὐκ ἀντελειδοῦρει, πάσων οὐκ ἠπέλει, Ἐκεῖνον, οὐ ὁ βίος εἶναι ἢ παναρμόνιος πασῶν τῶν ἀρετῶν ἔνωσις, ἢ ἀποκάλυψις τῆς ὑψίστης καὶ τελειοτάτης ἠθικότητος. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἔθελαι, θαυμάζοντες τὸν ἠθικὸν βίον τῶν χριστιανῶν, ἀναγκάζονται ν' ἀναφωνῶσιν ἰδέ, πῶς ἀγαπῶσιν ἀλλήλους καὶ πῶς ὑπὲρ ἀλλήλων ἑτοιμοὶ εἰσι ν' ἀποθνήσκωσι! καὶ αὐτὸς ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς, διδοὺς δόξαν τῇ ἀληθείᾳ, μαρτυρεῖ πόσον ἅγιος εἶναι ὁ βίος καὶ πόσον ἐγκάρδιος ἢ ἀδελφικὴ ἀγάπη τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ναζωραίου. Ἀλλὰ καὶ ὁ κώμαξ Σαμουσατεὺς, σεμνολογῶν, βεβαιῶ, ὅτι πεισθέντες οἱ Χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου αὐτῶν τοῦ πρώτου, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων, τὰ πάντα κοινὰ ἔγχεονταί, βοηθῶντες καὶ παραμυθούμενοι τοὺς πάσχοντας, ἀφειδοῦσι τῶν πάντων. Οἱ χριστιανοὶ δὲν φιλοσοφοῦσι, ζῶσιν ὅπως βίον φιλοσόφων, ἐμολογεῖ καὶ ὁ διάσημος ἱατρός Γαλλῆνός. Βαβαί, οἶαι παρὰ χριστιανῶσι γυναῖκες εἰσὶν, ἀνακράζει ὁ σοφιστὴς Λιβάνιος, ἀκούων τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον διηγούμενον τὰ κατὰ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἀνθοῦσαν. «Οἱ Χριστιανοὶ, ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ πρὸς Διόγνητον ἐπιστολῇ, (κεφ' ε') ἐν σαρκὶ τυγχάνουσιν, ἀλλ' οὐ κατὰ σάρκα ζῶσιν. Ἐπὶ γῆς διατρέφουσιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται. Πειθονται τοῖς ὀρισμένοις νόμοις, καὶ τοῖς ἰδίῳ βίοις νικῶσι τοὺς νόμους. Ἀγαπῶσι πάντας, καὶ ὑπὸ πάντων διώκονται. Ἀγνοοῦνται καὶ κατακρίνονται. Θανατοῦνται καὶ ζωοποιοῦνται. Πτωχεύουσι, καὶ πλουτίζουσι πολλοὺς. Πάντων ὑστεροῦνται, καὶ ἐν πᾶσι περισσεύουσιν. ἄτιμοῦνται καὶ ἐν ταῖς ἀτιμίαις δοξάζονται. Βλασφημοῦνται, καὶ δικαιοῦνται. Λειδοροῦνται καὶ εὐλογοῦσιν. Ὑβρίζονται καὶ τιμῶσιν. Ἀγροθεποιοῦντες, ὡς κακοὶ κολάζονται. Κολαζόμενοι, χαίρουσιν, ὡς ζωοποιούμενοι... πολεμοῦνται καὶ... διώκονται καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἕλξης εἰπεῖν οἱ μισοῦντες οὐκ ἔχουσιν».

Ἐν ᾧ δὲ εἰς τοιοῦτον δυσθεώρητον ἠθικῷ βίῳ ὕψος ἀναβιβάζει τὸ εὐαγγέλιον τὰ χριστιανίζόμενα ἄτομα, συνάμα ἀποδίδωσι καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ τοὺς τίτλους αὐτῆς, οὓς ἀπώλεσε. Τὸ εὐαγγέλιον δηλαδὴ, καὶ αὐτὸν τὸν τῆς δούλων ἀνακρῶσαν ἀδελφόν, τὰ αὐτὰ ἔχοντα τῷ ἐλευθέρῳ ἱερά καὶ ἀπράγμματα ἀνθρώπινα δικαιώματα, ὑεραπέει ἠπία χαρὶ καὶ ἀλείει τὴν ἐν τῷ σώματι τῆς ἀρχαίας κοινωνίας χαινουσαν ἐκείνην τῆς συγερωτάτης δουλείας πληγὴν. Τὸ εὐαγγέλιον καταργεῖ τὰς αἰματηρὰς ἐκείνας ἐν τοῖς ἀ-

φιθέατροις πανηγύρεσι τῆς ῥωμαϊκῆς κοινωνίας. Τὸ εὐαγγέλιον καταθραύει καὶ κατασυντρίβει τὴν ἀπόλυτον ἐκείνην καὶ ἀπεριόριστον δύναμιν τῆς πολιτείας ἀπέναντι τῶν ἀτόμων, διαγράφει ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐξουσίας καὶ τῶν ὑπάρχων, καθόσιν ἢ μὲν Ἐξουσία ὑποτάσσεται τῷ θεῷ νόμῳ, ὃν ὑποχρεοῦται νὰ σέβῃ καὶ τιμᾷ ὡς τὸν ἀαλλοίωτον πάσης αὐτῆς ὁράσεως κανόνα, τοῖς δὲ ἀρχομένοις ἐπιβάλλεται τὸ καθῆκον νὰ πείθωνται τῇ Ἀρχῇ ἐν παντὶ μὴ ἀντιστρατευομένῳ τῷ θεῷ ἐκείνῳ νόμῳ καὶ ἐπομένως μὴ προσκρούοντι τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς συνειδήσεως. Τὸ εὐαγγέλιον ἀνυψοῖ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν καὶ τὸν γάμον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἀποκαθιστᾷ βάσεως, τὰ δὲ βρέφη, τὰ πρῶτῳ ἀπανθρώπως ἐκτιθέμενα καὶ τλητρῶς θυσιαζόμενα, τίθησι διὰ τοῦ βαπτίσματος ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ καὶ τέκνα Θεοῦ καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας Αὐτοῦ ἀνακρῶσει. Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ στεναζόντων μεγαλοπρεπῆ καὶ πηλυύνημα ἀναπυργῶ κατασύγχα, ἐν οἷς δὲν διακρίνεται ὁ ὁμέθηρσκος ἀπὸ τοῦ ἀλλοθρήσκου, ὁ ὁύόφυλος ἀπὸ τοῦ ἀλλοφύλου. Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καταρρίπτει τοὺς φραγμοὺς τοὺς ἀπ' ἀλλήλων γαυρίζοντας τοὺς λαοὺς καὶ δημιουργεῖ τὸ διεθνὲς ἐκεῖνο δίκαιον, τὸ τοσοῦτον συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τῆς παγκοσμίου ἐπιμιξίας καὶ ἐξημερώσεως. Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ συνελόντι εἰπεῖν, ἢ πολυχέμων ἀναδείκνυται καὶ καλλίρροος καὶ ζωοπάροχος πηγὴ τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου ἀνθρωπισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ, ἐφ' οἷς σεμνύονται σήμερον τὰ μεγάλα καὶ εὐδαίμονα χριστιανικὰ τῆς Εὐρώπης κράτη, ὡς τοῦτο μεγαλοφώνως καὶ ἐμφαντικώτατα διακρῦττουσιν οἱ κράτιστοι τῆς ἐπιστήμης θεράποντες καὶ οἱ ἐξυδερκίστατοι τῆς ἱστορικῆς πείρας ἀντιπρόσωποι πρὸς διδασκαλίαν καὶ νοηθείαν πάντων τῶν ἐχόντων ὄρα ἀκούειν ἀτόμων καὶ λαῶν.

Θαυμαστὸν γεγονός, ἀναβεῖ ὁ Montesquieu, τὸ εὐαγγέλιον, ὅπερ φαίνεται σκοποῦν τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μελλούσης ζωῆς. Θεμελιῶ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς παρούσης ζωῆς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ εὐαγγέλιον, ἀπαντᾷ ἢ πολυπέρος τῆς Ἀγγλίας βασίλισσα εἰς τὸν ξένον ἡγεμόνα τὸν ἐρωτήσαντα νὰ μάθῃ τὸ μυστήριον τοῦ ἀγγλικοῦ μεγαλείου, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ εὐαγγέλιον, ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Ὁ περιώνυμος δὲ Γαλάτης Dupanloup φιλοσοφῶν κατὰ τὴν λήξιν τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου περὶ τῆς πτώσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς κρατερᾶκος καὶ ἐνδόξου Γερμα

νίας, ανεγείρει τὴν πτώσιν τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ἀποξενώσει αὐτοῦ, τὸ μεγαλεῖον δὲ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἐν τῇ εὐαγγελικῇ διαπλάσει αὐτοῦ. Ἡ ἀπὸ τοῦ εὐαγγελίου ἀπομάκρυνσις, κατὰ τὸν πατέρα τοῦ διεθνούς δικαίου Bluntschli, δὲν εἶναι πρόσδος ἐν τῷ πολιτισμῷ, ἀλλὰ στασιμότης καὶ ἐπιστολοδρόμησις εἰς τὴν βαρβαρότητα· οἱ ἀπὸ τοῦ εὐαγγελίου ἀπομακρυνόμενοι λαοὶ ἀποστεροῦσιν ἐκ τούτων πάντων ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν, ἀβιολογουμένως ὀρεόμεν τῷ Χριστιανισμῷ. Ἡ πολιτεία, ἡ τὸ εὐαγγέλιον περιτρονοῦσα καὶ περὶ αὐτοῦ ἀδιαφοροῦσα, ἀπόλλυσι πρὸς μεγίστην ἐκυτῆς ζημίαν τὴν ἰσχυροτάτην πνευματικὴν δύναμιν, ἀποφάνεται καὶ ὁ διάστημα τοῦ φυσικοῦ δικαίου συγγραφεὺς Trendelenburg. Κατὰ τὸν ἐπιφανῆ δὲ οικονομολόγον Roscher πρὸς καθυσχύασιν καὶ ἀνακύρσιν του ἐμφύτου ἐν ἀθρώποις συναισθηματος τῆς ἐλευθερίας πρέπει θάρραλώς νὰ διαλαλήθῃ, ἐπιδοθεὶς χριστιανικὸν φρόνημα ἔχων λὰός κινδυνεὶ ποτέ νὰ πῆσῃ καὶ ἀπλεσθῇ, ἐφ' ὅσον τὸ ὕψιστον τοῦτο ἀγαθὸν διασώζει. Κατὰ τὸν πολιτειολόγον δὲ Touqueville λαός, θέλων ἐλεύθερος νὰ ζῆ καὶ κραταίος νὰ ᾖ, ὀρεῖται νὰ ἔχῃ πίστιν, καὶ λαός, μὴ θέλων νὰ ἔχῃ πίστιν, εἶναι σιδηρῶ καὶ ἀκαταμάχητος ἱστορικῇ ἀνάγκῃ, κίσχυρᾶ νὰ περιπέσῃ ἠθικῇ καὶ κατῆν καὶ πολιτικῇ δουλείᾳ. Κατὰ τὸν ἐπίσης δὲ διαπρεπῆ πολιτειολόγον Rössler ὁ ζῆτῶν ἐκ τῆς καρδίας, τοῦ λαοῦ νὰ ἀρπάσῃ τὸ εὐαγγέλιον, τὴν ἀπολυτὸν ταύτην ἐν τῷ ὑπεργείῳ βυθῷ ἀγκυραν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρωπικοῦ, εἶναι ἄφρων, οἷκτου ἄξιος. Κατὰ τὸν μέγαν τέλος τῆς Γερμανίας Θεουκυδίδην Treitschke ὁ καταστρέφων τὴν εὐσεβῆ πίστιν, τὸ ἄκρον τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος ἀγαθόν, κικουργῆ κατὰ τῆς ἀθροπίτης κοινωνίας τὸ μέγιστον τῶν κακουργημάτων.

Ἄθῆναι, Φ. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Καθηγητῆς

 Παρκαλλῶ θερμῶς πάντας τοὺς λαβόντας Ἀγγελίας τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἑκκλησιαστικῶν Λόγων μου νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτάς ἀνυπερθέτως μέχρι τέλους τοῦ παρόντος μηνός. Δ. Χ' ΔΑΝΗΛ

ΑΙ ΠΛΙΝΘΟΙ ΤΗΣ ΤΕΛΛΑΜΑΡΝΑΣ

Ἐν τῇ Μέσῃ Αἰγύπτῳ παρὰ τὸν Νεῖλον, εἰς πεδιάδα περιβαλλομένην ὑπὸ ὄρεων, κένται τὰ εῤεῖπια τῆς Τελλαμάρνας. Ἡ πόλις, ἦτις ἐκεῖτό ποτε ἐνταῦθα, ἦτο ἱερόμα τοῦ βασιλέως Ἀμενόριος τοῦ Δ'. Ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον περὶ τὰ 1400 π. Χ. ὑπῆρξε τολμηρὸς θρησκευτικῶς μεταρρυθμιστῆς, ἐσκέφθη δηλ. νὰ εἰσαγάγῃ νέαν μονοθεϊκὴν ἡλιολατρει-

αν. Ἐνὰ δὲ διατηρήσῃ τὸ νέον θρησκευτικὸν θεμολογικὸν τοῦ ἀνεπηρεάστου ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀρχαίων λατρειῶν, κατέλιπε τὰς πολυθεϊκὰς Θῆβας, ἐν αἷς μέχρι τοῦδε ἦδρευον οἱ κυράρχοι τῆς Αἰγύπτου, καὶ μετόκησεν εἰς Τελλαμάρναν, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ νεωστὶ κτισθεῖσαν «Ἡλ. οὐπόλιν». Ἀλλὰ ἀπὸ φῶς τοῦ ἡλίου (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἀμενόριος) ταχέως ἐμελλε νὰ ὤχρησῃ. • Οἱ διάδοχοί του, μεταπηθῆσαντες αὐθις εἰς τὴν ἀρχαίαν πολυθεϊαν καὶ μετὰ μεγάλου φανατισμοῦ καταδιώξαντες τὴν ἡλιολατρείαν τοῦ βασιλικῶ μεταρρυθμιστοῦ, ἐπέστρεψαν εἰς Θῆβας καὶ ἡ Τελλαμάρνα ἐγκαταλείθη ταχέως, μεταδεδιχθῆ εἰς σωρὸν ἕρεπῶν.

Ἡ κόνη καὶ ἡ ἄμμος τῶν κίωνων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν εῤεῖπιῶν, τὰ ὅποια ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τῆς Αἰγύπτου ἐν θλιβερᾷ ερημίᾳ ἔκειντο. Ὑπὲρ τὰς 3,000 ἐτη διήλθον διὰ τῶν εῤεῖπιῶν τῆς Τελλαμάρνας, πρὶν ἢ οἱ ἀνεπίστοι θεσάυροι, οἱτινες διατέλουν κεκρυμμένοι, πανηγυρίσου τὴν ἀνάστασίν των.

Κατὰ τὸ ἔτος 1887 φελλᾶχοι σκαίπτοντες τὴν γῆν ἐξήγαγον μέγαν ἀριθμὸν πλίνθων, ὅποια ἀπαντᾷ κατὰ χιλιάδας ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ Βαβυλωνίᾳ. Τὰ εἰκὸν τῶν νεωστὶ εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν ἐφάνη ἄληθως παράδοξον καὶ ἔμενεν ἀνεξήγητον τὸ πρῶτον πῶς δηλ. αἱ πλίνθοι αὗται εὑρεθεῖσαι ἐπὶ Αἰγυπτιακοῦ ἔδαφους ἦσαν κεκαλυμμέναι μὲ ἀσσυριακὰς σημοσιδεῖς γραφᾶς. Ἐν τούτοις ταχέως ἐγνωσθῆ ὅποσον ἔξοχον εὑρημα εὑρον οἱ ἀρελεῖς φελλᾶχοι. Αἱ πλίνθοι ἀπέτελουν ἐλάνθηρον ἀρχαίον ἐπιστολῶν, τὰς ὅποιας οἱ βασιλεῖς τῆς Βαβυλωνίας καὶ Ἀσσυρίας, οἱ ἡγεμόνες τῆς Κύπρου, Συρίας καὶ Παλαιστίνης εἶχον ἀνταλλάξῃ μετὰ Ἀμενόριος τοῦ Δ' καὶ τῶν προκατόχων αὐτοῦ. Αἱ πλίνθοι τῆς Ἀμάρνας δεκνύσιν, ὅτι περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος ἡ Ἀσσυριακὴ γλῶσσα — ὡς ἡ γαλλικὴ κατὰ τοὺς σημερινούς χρόνους — ἦτο εἶδος συνθετοῦ γλώσσης.

Αἱ τολῦθμοι αὗται πλίνθοι, χάρτις εἰς τὴν γυναικωδωρίαν ἐνὸς Μαικίνα, μετρηθήθησαν κατὰ μέγαν μέρος εἰς Βερολίνον, ὅπου ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον κόσμημα τῆς προσόψεως τῆς ἀσιατικῆς αἰθούσης τοῦ νέου μουσεῖου.

Αἱ πλίνθοι δὲν διαπραγματεύονται μόνον ζητήματα τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς, ἀλλὰ συγχρόνως παρέχουσι καὶ σκηνὰς ἐκ τῶν ἱστορικῶν σχέσεων τῶν ἡγεμόνων ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Οὕτω π.χ. οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ Βαβυλωνίας εἰς πλείστας ἐπιστολάς διαπραγματεύονται συνοικέσια. Ὁ αἰγύπτιος ἀρτίζει μίαν τῶν ἐπιστολῶν ταύτων μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις, χαρακτηριστικὰς τοῦ ὕψους ἐκείνου τοῦ χρόνου. «Πρὸς τὸν Καλλίμακον, βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας, τὸν ἀδελφόν μου ὁ Μιμμούριος (τοῦτο εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἐπισημῶν τοῦ Ἀμενόριος) ὁ μέγας βασιλεὺς, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ ἀδελφός σου. Σοὶ εὐχόμεν ὑγιαίνειν εἰς τὸν εἶκον σου, τὰς γυναικὰς σου, τοὺς υἱούς σου, τοὺς αὐλικούς σου, τοὺς ἵππους σου, τὰ ἄρματα σου καὶ τοὺς ἀθρώπους σου ὡσαύτως εὐχόμεν ὑγιαίνειν. Καὶ ἐγὼ ἔχω λίαν καλῶς ὁ οἶκός μου, αἱ γυναικές μου, οἱ υἱοί μου, οἱ αὐλικοί μου, οἱ ἵπποι μου καὶ οἱ λαοὶ μου ἔχουσι λίαν καλῶς καὶ αἱ γῶραι μου ὡσαύτως λίαν καλῶς». Ἡ εἰσαγωγή αὕτη ἀπαντᾷ καὶ εἰς πλείστας ἄλλας ἐπιστολάς. Τυπ καὶ εἶναι ὡσαύτως καὶ αἱ ἐξῆς ἐκφράσεις τῆς ὑποταγῆς καὶ ἀρροπώσεως, μὲ τὰς ὅποιας ἀρχίζουσι αἱ πλείσται τῶν ἐπιστολῶν τῶν μικρῶν ὑποτελῶν ἡγεμονίσκων πρὸς τὸν ἰσχυρὸν κυριάρχην, τὸν Ἀμενόριον. «Πρὸς τὸν βασιλέα καὶ κύριόν μου, τὸν ἡλίον μου. Ὁ δούλός σου. Ἐπτάμις καὶ ἑπτάμις

προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου μου. Εἴμαι ἢ κόνις ὑπὸ τοὺς πόδας σου, τὸ σκυνδάλιον τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου μου». κτλ.

Ἡ διπλωματικὴ συνεννόησις μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτῶν, κατὰ τὰς πλίνθους τῆς Ἀμάρινας, φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε λίαν ζωηρὰ. Ἐχομεν πρὸς ἡμῶν ἐν διαβατήριον, τὸ ὁποῖον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Ἀκίας, ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλωνῶς εἰς Αἴγυπτον. Τὸ διαβατήριον τοῦτο περιέχει αὐτολεξεῖ τὰ ἑξῆς: «Πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς Χαναάν, ὑπηκόους τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὁ μέγας βασιλεὺς. Ἴδου ἀποστέλλω τὸν Ἀκίαν, ἀγγελοφόρον πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἀδελφόν μου Μήτις κωλύσῃ αὐτόν. Ὁδηγήσατε αὐτὸν ἀσφαλῶς εἰς Αἴγυπτον, εἰς τὴν πόλιν Λούβλιν. Ταχέως ὀδηγήσατε αὐτόν. Μήτις κωκοποιήσῃ αὐτόν».

Περίεργος εἶναι μία γραφή, ἣτις μᾶς δεικνύει ὁποῖαν προσοχὴν ἀπέδιδον οἱ ἡγεμόνες τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐπιτροπίας· ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀποστέλλει ἕνα ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν Βουρναβούριαν τῆς Βαβυλωνῶς. Ἀλλ' οὗτος εἶναι ἀσθενὴς καὶ δὲν δύναται νὰ προσκαλέσῃ τὸν ξένον εἰς τράπεζαν. Ἀγανακτεῖ λοιπὸν κατὰ τοῦ κυριάρχου τῆς Αἰγύπτου, διότι δὲν ἠθέλησε πρῶτον νὰ πληροφροηθῇ περὶ τῆς υγιείας του. Ὁ αἰγύπτιος ἀπεσταλμένος λοιπὸν προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζῃ περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως. «Ὁ δρόμος δὲν εἶναι ὀλίγος. Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἠθέλει μάθῃ τί, δὲν θὰ σοὶ ἐπαμειν ἕνα ἀσπασμόν; Ἀλλ' ἡ γῶρα του εἶναι τόσο μακρὰν. . . . Διότι εἶσαι ἀσθενής, ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ πληροφροηθῇ ὁ ἀδελφός σου καὶ νὰ μὴ στείλῃ τὸν ἀγγελοφόρον σου;» Ἐν τελείῃ ὁ Βουρναβούριος μαλασσεται καὶ θέλει νὰ ἀνανεώσῃ τὰς ἀρχαίας σχέσεις μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Ἀλλὰ, μαγίστης σπουδαιότητος διὰ τὴν ἱστορίαν ἐκείνου τοῦ καιροῦ εἶναι φυσικὰ ἐκείναι αἱ διπλωματικαὶ γραφαί, αἵτινες διαπραγματεύονται πολιτικὰ ζητήματα. Μεταξὺ αὐτῶν σπουδαίαν κατέχουν θέσιν αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει πρὸς τὸν κυριάρχον τοῦ ὁ Ἀβδίνας, ὁ αἰγύπτιος ἀρμοστής τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐν τινι ἐξ αὐτῶν ὁ Ἀβδίνας ζητεῖ τὴν ἀποστολὴν ἰσχυρᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως, καθότι ἡ Παλαιστίνη χωρὰ ἐπιληρωθή Χαβίρων καὶ πόλις πρὸς πόλιν περιπίπτουν εἰς χεῖρας αὐτῶν. «Ἄς φροντίσῃ ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν γῶραν του, ἃς στρέψῃ τὴν προσοχὴν του πρὸς αὐτήν, ἃς στείλῃ στρατὸν εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐὰν δὲν φθάσῃ ἐφέτος στρατεύματα, τότε ἀπωλέσθῃ ἅπαντα ἡ γῶρα τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου μου».

ὑπὸ τοὺς Χαβίρους τούτους δύναται τις εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς ν' ἀναγνωρίσῃ τοὺς Ἑβραίους, οἵτινες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον εἶχον εἰσβάλῃ εἰς Παλαιστίνην. Ὁ Ἀβδίνας φαίνεται ὅτι εἶχε διαβληθῇ πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου διὰ τοῦτο ἐπανειλημμένως αὐτὸς ἐπιλαμβάνεται τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐκδηλώσῃ καὶ διαπιστώσῃ τὴν ἀρρώσθειν του. Διὰ νὰ εἶναι ὅμως βέβαιος ἔτι ὁ βασιλεὺς ἔχει γινῶσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρρωσιώσεώς του, προσθέτει εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἐπιστολῆς τὰς ἑξῆς λέξεις πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ βασιλέως. «Πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου μου. Ὁ Ἀβδίνας, ὁ δούλος σου πίπτω εἰς τοὺς πόδας σου καὶ σὲ πᾶρακκλῶ νὰ εἴπῃς σαφῶς εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ κύριόν μου ἔτι εἴμαι πιστὸς δούλός σου».

Τὸ εὐτοχὲς εὐρημα τῆς Τελλεκάρνας καὶ τῆ ἀξιοθαύμαστα ἐργασίᾳ τῶν σοφῶν, οἵτινες κατώρθωσαν ν' ἀναγνωροῦσιν τὴν συνθήκην διὰ μίαν τοῦ φακοῦ ἀκρινεμένην σφραγισθεὴν γραφήν, διεφώτισαν λίαν μερικρομένην ἐποχὴν. Αἱ πλίνθοι τῆς Τελλεκάρνας ἀποτελοῦν ἀξιόλογον πηγὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας ἀνατολῆς, διὰ τὴν σπουδὴν τῶν Γραφῶν, οὐχ ἥσσον δὲ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) Ἐν Διπλοκονίῳ Ὀκτῆρ. 1899. Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

(Συνέχεια)

ΕΝ Τῷ ΕΦΕΘΕΙΣ νηθημερινῷ βίῳ πολλὴν τὴν εὐρίαν, ἀγάπην καὶ θρόνοιαν ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς Πατήρ, παρακαλεῖσθαι τὸν μὲν ἄνδρα ἵνα ἀνέχηται τὰ ἐλαττώματα τῆς γυναικὸς, τοῦ μέλους αὐτοῦ, ἅτε ἀτελείτερον, ἀνοητότερον καὶ παιδικώτερον διακειμένης, τὸν Θεὸν παρακαλῶν ὑπὲρ αὐτῆς, συμβουλεύων, νοουθετῶν, πολλὴν τὴν ἀγάπην ἐπιδεικνύμενος, τιμῶν, κολακεύων, ἐγκωμιάζων ἐπὶ πᾶσι καὶ πάντων αὐτῆν, προσηύξει προνοῶν αὐτῆς ὡς ὁ Χριστὸς τῆς Ἑκκλησίας, ἵνα καὶ αὐτὴ ὡς ἡ ἑκκλησία τῷ Χριστῷ, ὑπακούῃ αὐτῷ, ὅπως οὕτως καὶ μισθὸν πολλὸν καὶ ἀσπαστὸν λάβῃ ἐπὶ τῇ διὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καρτερία καὶ ὑπομονή του καὶ παῖδες τρέφονται καλῶς καὶ οἰκείαι εὐτακτοῦς, καὶ γείτονας ἀπολαύσως. τῆς εὐωδίας καὶ οἴλου καὶ σύγγενεῖς, διότι ἄλλως κατατημένον τῶν ἀρχηγῶν πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄνω καὶ κάτω γίνεσθαι καὶ ἀηδίας μισθὴ ἡ τοιαύτη συζυγία. Ἴδε καὶ Γενεσ. βρ. μὲ' ταῦτα ἀκουέτωσαν. . . » Ἐν λέγει (ἡ γυνὴ) τὰ ἐμὰ, εἰπέ· Πάντα σὺ εἶσαι καὶ ἐγὼ σοῦ, ὡ παιδίον. Ἀνέπαυσας αὐτὴν ταῦτα εὐεγγέλιος. . . τοῖς βήμασι τοῦτοις κατέδραξ αὐτήν. . . Τίμα αὐτὴν καὶ οὐ δεήσεται τῆς παρ' ἐστέρων τιμῆς, οὐ δεήσεται τῆς παρ' ἐστέρων δόξης, ὅν ἀπολαύσῃ τὰ παρὰ σοῦ. «Ποία γὰρ συζυγία ὅταν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα τρέμῃ, ποῖα δὲ αὐτῆς ὁ ἀνὴρ ἀπολαύσεται ἠδονῆς ὡς δούλη συνοικῶν τῇ γυναικὶ καὶ οὐχ ὡς ἐλευθέρῃ; (12, 135) Τῇ δὲ γυναικὶ παραγγέλλει ἵνα κύριον αὐτὸν καλῇ, ὡς αἱ πρότεροι ἐποίουν καὶ ὑπομείνῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ μέλους αὐτῆς, πρῶτος καὶ εὐλαβῶς, ὑπερέεσσα αὐτὸν τραχυνόμενον καὶ θρασυνόμενον καὶ τὰ παρ' ἑαυτῆς παρεχόμενῃ ἵνα καὶ ἐκείνον κερδήσῃ ἵνα μὴ ἐγκρατεύηται μὴ βουλομένου τοῦ ἀνδρός, καὶ διαφρονήσῃ οὕτω τὴν ἀγάπην, εἰς θερίβους οὕτω, λοιδορίας, πυρώσεις, καὶ μάχας καὶ ἀμαρτίας, ὡθεῦτα αὐτὸν ἵνα μὴ ἀφορμὰς εἰς ὑπονοίας ἀμάρτιαι ἀλλήλοισι παρέχουσι, ἀντιποιοῦμενοι τῶν οἰκαστῶν, ὁ μὲν τῆς θεραπεινίδος, ἡ δὲ τοῦ οἰκέτου. «Μηδέεις ἔστω πιστὸς συκοφαντῶν ἐπὶ τῆς γυναικὸς τὸν ἄνδρα· ἀλλὰ μηδὲ ὁ ἀνὴρ ἀπλῶς πιστευέτω κατὰ τῆς γυναικὸς, μηδὲ ἡ γυνὴ περιεργαζέσθω εἰσόδους καὶ ἐξόδους ἀπλῶς· μηδὲ μὴν μηδὲ ὁ ἀνὴρ ἀπλῶς ἐπιεργάτω ἑαυτὸν τινος ὑποψίας. . . » (12, 135) «Βούλει μαθεῖν ἀκριβῶς ὅσον ἐστὶ τὸ δεινόν. Ἐνώησον οἷον οἱ τὰς γυναικὰς ἐκαυτῶν ὑποπτεύοντες ζῶσι βίον· πῶς ἀηδῇ τὰ σιτία, ἀηδῇ τὰ πο-

ἐρρύπανε τὴν διαύγειαν τῶν ἐνδυμάτων του.

Τότε μὲ ἀλλόκοτον μείζαμα εἰς τὰ χεῖλη τὸ πλάσμα ἐκείνο ἤρπασε μίαν ψαλίδα καὶ ἐπληρώσατο τὸν Σαραρεῖμ.

— Θέλω νὰ σοῦ κόψω τὰ στερὰ σου, λέγει.

Δὲν ἐτόλμησεν ἐκεῖνος ν' ἀντιτείνῃ, ἀλλ' οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ του ἔλαβον περίλυπον ἔκφρασιν οἰονεὶ ἐρωπῶντες.

— Διατὶ αὐτὴ ἡ σκληρότης;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ ὠραία ἀπήντησε

— Ὡ τίποτε, γιὰτὶ ἔτσι τὸ θέλει ἡ ὄρεξις μου.

Καὶ τοῦ ἀπέκοψε τὰς πτέρυγας του.

Ἵποια κατὰπτωσις!

Τὰ ἐπιμήκη πτερὰ, τὰ λευκὰ ὡς ἡ χιών, ἔκειντο διασκορπισμένα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ταλοχρόνως δύο αἰμοσταχεῖς πληγαὶ ἔχαινον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ πεπτωκότος ἀγγέλου. Καὶ ὅμως ἐκεῖνη, παρατηρήσατα αὐτὸν καὶ ἀντιληφθεῖσα τὴν οἰκτρὰν θέσιν, ἐξέβαλε, δίκην κρυσταλλίνης πυρύλου, ἐκταναχθείσης ἐκ τῶν ἀνοικτῶν χειλέων τῆς, φαιδρότατον καὶ ἠχηρὸν γέλωτα. Κατόπιν δὲ τὸν ἐξεδίωξεν! . . .

* * *

Ὁ ἄγγελος ἀπῆλθεν, ἀπέλιπα ἔχων τὴν ψυχὴν καὶ καταματωμένον τὸ σῶμα· περιεφέρετο εἰς τοὺς δρόμους μετ' ἀνεκφράστου ἀπογνώσεως, παραπαίων ὡς οἰνοβρῆς εἰς ἕκαστον βήμα. Κατήντησεν ὁ περιγέλωσ τῶν ἀγιοπαίδων τοῦ χωρίου, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν, χλευάζοντες καὶ λιθοβολοῦντες αὐτόν.

Καὶ ὅταν ἐνόκτωσε, κλαίων ἐκάθισεν ἐπὶ τινος βράχου. Ὁ ἥλιος ἔδουε μία ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτῶν κλιτῆσα ἐκ τοῦ ὄριοντος ἔρθασε μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Σαραρεῖμ, καὶ τότε ἠκούσθη μία ρωνὴ λέγουσα αὐτῷ.

— Ἐπάνελθε πρὸς με! . . .

Ὁ Σαραρεῖμ περιεπτύχθη διὰ τῶν τρεμόντων βρυχιόνων του τὴν φωνεὴν αὐτῆς, ἥτις ἐν ἀκαρεῖ ἀνεκλύσθη, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἐπὶ τοῦ στερεώματος περίλυπον τὸν ἄγγελον.

* * *

Καὶ ὅταν ὁ πολυεσπλάγχχνος Κύριος εἶδεν αὐτὸν ἐπανερχόμενον μὲ στεγνὸν καὶ κλονούμενον βᾶδισμα.

— Πρηγορήθητι, πτωχὸν μου τέκνον. τῷ λέγει.

Καὶ μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας τοῦ ἐπανέθηκε δύο λευκὰς πτέρυγας ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὁμίλησε πρὸς αὐτὸν μετὰ γλυκύτητος καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν παραμυθῆσθαι μὲ τρυφεροῦς λόγους. Ἐπειτα δὲ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἀπεκοίμισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐβραπίσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἡ Θυγάτηρ τοῦ φίλου ἡμῶν Κυρίου Θεοφάνους Βόγιογλου Δομνίκης, ἀναδόχου ὄντος τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Πανδαισίας» κ. Δ. Χ' Δανιήλ. Συγγαίροντες μετὰ τῶν

συγγενῶν καὶ φίλων τοῖς γονεῦσιν, εὐχόμεθα τῇ νεοφώτιστῳ πάσαν ἀνωθεν εὐλογίαν.

A. B.

* * * Ἀπὸ τῆς 7 μεσοῦντος, ἐπικυρωθεῖσα καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἀνέλαθε τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἡ πρό τινας ἐταρῶν ἐκλεγείσα καὶ προκηρυχθεῖσα νέα Ἐφορὰ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Βάρνης, συγκατεμένη ἐκ τῶν Κ.Κ. Σ. Κιτροποπούλου Προέδρου, Κωνστ. Λύγερνιδου, Ἀριστοδ. Ν' Πέτρου, Φ. Γεωργιανπούλου καὶ Δ-ρος Βασιλ. Κουδελᾶ. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίῳ ταύτῃ δίκαιον νὰ ἀποδοθῇ καὶ δημοσίᾳ ὁ δευτερευόμενος ἔπαινος καὶ αἱ εὐχαριστίαι εἰς τὴν ἀποχωροῦσαν προκάτοχον Ἐφορᾶν, ἥτις πατριωτικώτατα καὶ ὁμιῶς ὀφειλομένως ἐμερίμνησε καὶ ἐμόχθησεν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς τακτικῆς τῶν διδασκάλων καὶ πάντων τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ἐργαζομένων ἀμοιβῆς.

* * * Ἐν βαθείᾳ λύπῃ μανθάνομεν παρὰ τοῦ ἐν Κων)πόλει φίλου συμπατριώτου ἡμῶν Κ-ου Γεωργίου Κατελίδου ὅτι ἡ Θυγάτηρ τοῦ κ. Γ. Χρυσῶνῃ Ἐλένη, ὑπανδρευθεῖσα τῇ μεσιτεῖᾳ τῆς γυναικὸς παρ' ἣ διέμενον θωμακόν τινα, ἐξηταλαμίσθη, μένουσα ἀμετάπειστος εἰς τὰς συμβούλας καὶ νοουσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς ἀσπλάγχνου καὶ ἀνηλεοῦς πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς τῆς μητρικῆς αὐτῆς.

* * * Ἐν τῇ βουλγαρικῇ ἑξαρχικῇ ἐφημερίδι τῆς Κων)πόλεως «Вестн» ἐκπῆς πολλῶν ἄλλων προηγουμένων ἀρθρῶν τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ μεταφράζεται καὶ ἡ μελέτη τοῦ Ἱεροκήρυκος Πατρῶν καὶ Ἡλείας Πανολγ. Πολυκάρπου Ἰ. Συνοδίου, «Ἡ προφῆ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς».

* * * Δαπάνη καὶ ἐπιμελεία τοῦ πολυμυθοῦς καὶ ἀόκνου τῶν γραμμάτων σακαπνεῶς Ζωσιμᾶ Ἐσσημανίτου μοναχοῦ ἐξεδότησαν ἐν Βόλω τὰ «Σοῦζόμενα ἐκ τῶν ποιημάτων τῶν παναρχαίων ἑλασσόνων ποιητῶν Τυρταίου, Πυθαγόρου, Σαπφῶς, Ἡρίωνος, Κλεάνθους, Φωκυλίδου, Μενάνδρου, Φιλάμονος, Καλλίου, Μυρτίμου, Πανουαίτιδος καὶ Ἰωνοῦ», καὶ Ἰωνικὰ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ β' σελ. τῶν ἑποίων ἀναγνωσκονται τὰ ἐξῆς διδακτικώτατα

«Ἦς ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ μεταστώσῃ τὸ πᾶρὸν βιβλίον ἢ μέρος αὐτοῦ, ἔχει παρ' ἑμοῦ τὴν ἀδειαν, διότι κατ' ἑμὲ ὁ ἐμποδίζων τὴν μεταστώσιν τῶν βιβλίων δεσμεύει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παιδείας».

Καὶ ἐν τῇ σ' σελίδι, δημοσιεύων τὴν πρὸς τὴν Ἐξοχόν Κ-ον Ἰουλιανὸν Συγγροῦ ἐπιστολὴν του, δι' ἧς ὑπεδείκνυε νὰ δωρηθῶσι τῷ ἑλληνικῷ ἔθνει 500,000 δραχ. δι' ὧν θὰ ὠφελήθῃ ὁ ἥλιος ὁ ἑλλητισμὸς ὁ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ Βασιλείου, καὶ οὐχὶ μόνον οἱ ζῶντες ἦδη καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ἀλλὰ καὶ αἱ αἰ ψυχὰι τῶν ἀποθανόντων προπατόρων θὰ ἔμεινον τῷ ἁρστημέναι, ἐπιφέρει τὰ ἐξῆς

«Διὰ τῶν 500 χιλιάδων δραχμῶν δέον ν' ἀνατυπωθῶσι τὰ συγγράμματα τῶν προγόνων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ α'. μ. Χ. αἰῶνος μέχρι τέλους τοῦ δεκάτου πέμπτου, ἵνα ἐτύπωσεν ὁ θεομάσιος ἐκεῖνος Γάλλος Μήγνης (Migne) κατὰ τὸ 1856—1861 εἰς 161 τόμους, ἀλλὰ δυστυχῶς κατὰ πλείστα τούτων ἐγένοντο κατανώλομα τοῦ πυρὸς κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον. Ἐτυπώθησαν δὲ τὰ Ἑλληνικὰ μετὰ τῆς Λατινικῆς μεταφράσεως

